

כת. השמש מלספת, אחיר הרים צח וקריר. מקיב — נוף ירוק ורגוע ממורה — פיסגתו המושגת של החרמון. מכונית ראשונה נעצרת בכניסה למלון ארזים. משפחה נשפכת החוצה: אב צעיר, אם צעירה, שני ילדים, האחד בעגלת תינוק. אל המכונית הראשונה מצרפת שנייה, ואחריה באות שלישיית ורביעיית פיקניק ישראלי אופייני, ברחובה הראשי של מטולה.

אך הגברים הבודקים את הנוף אינם שמים לב לפרחיה הבר ולמישטחי הירק. הם נטרדים מנשותיהם וילדיהם, צועדים בצחצח בין בתי המושבה. עליהם לסיים את מלאכתם בהקדם — אולי עוד יספיקו להציל כמה שעות של שבת לבילוי עם המשפחות.

ברצון רב היו מתחרים על עבודה זו ביום המנוחה, אבל שישה ימים בשבוע אינם מספיקים להם, ואין ברירה אלא להקריב גם את השבת. כפי מלאכתם בוערת. אפילו לפי דיקדוקי הדת הייבים הם לעסוק בה. שכן פיקוח-נפש דוחה

מטולה היא מושבה ותיקה — המושבה היחידה היושבת על הגבול ממש. ולא סתם מושבה — כי אם ישוב בן שבעים ויותר, שמרני בתפסתו ובדפוסי-חיו, שאינו עומד רק בקצה המפה, אלא איכשהו עמד במשך דור שלם בצד הדרך של התפתחות המדינה. מים שוטפים בברזי הבתים קיבלו רק לפני עשר שנים; השמל מן הרשת הארצית — רק לפני שש שנים.

כ אשר החלטתי להתנדב לחמישה ימי-עבודה בספר — במקום חמש הישיבות מהן הורחקתי בכנסת — היה זה ידיו ומפקדילשעבר שמעון אבידן צועץ לי: סע למטולה. הייתי המתנדב היחידי במושבה, ומנהל-העבודה של המועצה העסיק אותי כראות עיניו. שבוע לפני היו שם עשרות מתנדבים שכאו ליום אחד מנצרת. שבוע אחרי עמדו להופיע קבוצות מאורגנות אחרות, "החברה מנצרת", לדברי אסף פרנקל, "עשו עבודה ממש. אבל יותר חשובה מן העבודה היתה הפגנת הסולידאריות. לא רק סולידאריות של ישוב אחד עם ישוב שני — אלא סולידאריות בין יהודים וערבים. ערביי נצרת והיהודים מנצרת עילית הוכיחו שאפשר לחיות בצוותא, בשלום."

ואם אזכור את ימי אלה במטולה, יהיה זה בעיקר בשל אותה רוח. אזכור את החיכוך שהתפתח בין קציני-צבא שבא לשם בתפקיד, לבין יוסי המאיז: גבר צעיר, נמרץ, יפה, בן מטולה. "לא נכון", אמר יוסי, "אינני יכול להסכים עם התפיסה שאי-אפשר לחיות בשלום עם הערבים. חיינו איתם בשלום — ונשוב לחיות יחד בשלום."

כי יש הרואים את מטולה כנקודת-ההתנגשות הקיצונית בחזית אבל אפשר גם לראותה כנקודת-המיפגש הקדימית לשלום.

ולסיום — ארשה לעצמי מתן עצה: אם אתה יכול להשתחרר מכבלי עבודתך וביתך — סע למטולה. אם יש ביכולתך — התנדב לכי מה ימי-עבודה. אם אינך יכול — סע לבקר ול-טייל. לא תעשה בכך טובה לאיש — מלבד לעצמך.

אסף כפ

גיפ של מישמר-הגבול עולה בכביש הפתלתל, המתמשך אל כיוון הגבול הלבנוני. "יודע להשתמש בטוויז" שואל אותי הגבר שלידי ההגה. "בוא נעשה טוויז."

במושב האחורי מתיישבים ראש המועצה המקומית אסף פרנקל, ועימו אחד מאיכרי המושבה. הגיפ עוזב את הב' תים האחרונים של מטולה, ותוך זכות אחדות כבר נמצא מול בתים אחרים: בתי כפר קלה — זה ששימש מטרה לפשיטת צה"ל, אחרי חטיפתו של השומר שמואל רוזנחסר. אנחנו מגיעים לכביש השני, המתפתל בניצב לכביש שלנו. בניינו לבין הכביש השני — לא יותר מחמישה מטרים. אבל בין שני הכבישים מתוחה גדר-תיל חדשה. גדר זו היא קריהגבול. עד לפני חודש לא היתה קיימת. מעבר לגדר — בניין הרוס. זאת מישרת קלה, שפוצצה באותה פשיטה. מסביב: פלחים עובדים, נשים סוחבות עג' פים יבשים על ראשן.

האיכר מסביר: "ככה זה היה כל החיים. אנחנו עבדנו

סע למטולה

בשקט, והם עבדו בשקט. במטולה היה תמיד שלום. וראש המועצה הוסיף: "אין דבר, עוד יחזור השלום. עוד ניסע לארונות-צהריים עם צאראק לצד השני."

עד אז — יש בעיות. קשה להפוס את היקף הבעיות של מטולה. חלק מהן מוכר לכל ישוב-ספר: שמירה מוגברת, אובדן שעות-עבודה יקרות מטעמי זהירות כמו חיפוש אחר מוקשים, הרחוק ממרכזי התרבות, הקושי להשיג מורים מנוסים בשביל בית-הספר המקומי הקטן, המלחמה הבלתי-פוסקת עם משרד-הפנים לאישור פריט חיוני זה או אחר בתקציב, קיודי המוסדות המגזרים כל בעייה אנושית למימדים של סעיפי התקנונים.

אבל בעיות אלה לובשות אופי מיוחד במטולה. כי זהו ישוב-ספר חדיבמינו. הוא אינו קיבוץ, גם לא מושב-עולים. אין לו אבא בהסתדרות ודוד דואג בסוכנות היהודית.

שבת — ומה שקומץ הגברים עושה נועד להציל חיי אדם. הם באו למטולה, כדי לקבוע כיצד להגן על בתי המרי שבה ולבצר אותם מפני ערבים וקליעים מעבר לגבול.

ההגבול? שם. עשר פסיעות מחלון חדר-הילדים. מכונית יכולה לחלוף בכביש הלבנוני ממול, לירות שתי פצצות באווקה ולהסתלק. חוליית מחבלים יכולה להציב קאטיושה מעבר לרכס ההוא. על כן יש להערים שקי-חיל לפני הכותל המזרחי של בית זה; להרכיב לוחות פלדה על החזית הצפונית של בית שני, לתכנן "חדר ביטחון" אצל המשפחה השלישית.

מטולה תהיה מבוזרת, מוגנת, מוקפת גדרות ומוקשים. מטולה שעד לפני חודש לא היו בה אלא כמה מיקלטים ישנים, שנחפרו לפני שנים.

במדינה

יהדות

מיהו יהודי?

סוף-סוף הגדר באופן רשמי מיהו יהודי. כאשר הכנסת קיבלה השבוע את הגדרת החוק כפי שהוצע לה על-ידי הממשלה בתיקון לחוק השבות.

לפי חוק זה, אורחי ישראל שהם בנים לאם נוכריה ומשרתים בצה"ל, אינם שייכים לעם היהודי. לעומת-זאת, חסידי נטורי-קרתא בברוקלין, שפירסמו השבוע בניו-יורק טיימס את המודעה הבאה (ראה גלופה משמאל), הם בנים כשרים לעם היהודי.

וזה דבר המודעה של היהודים הכשרים הללו:

הצינונת — אויבת העם היהודי.

נתמולה-צינונת קולעת, ממושכת, וממונת היטב הצליחה להטות ענת הרבה אמריקאים, יהודים ולא יהודים כאחד.

לכן אננו, כיהודים, מוצאים לנכון ולנחוץ להכריז בכובד ראש:

1. היהודים אינם זקוקים בימינו למדינה משלהם. עצם הקמתה של מדינה יהודית מודרנית כזאת היא הפרה חמורה של המסורת היהודית, והחוק כפי שהוא מתבטא בתלמוד.

הרבנים הגדולים ביותר של שני הדורות היהודיים האחרונים הוקיעו את הצינונת מאז השתרשה כיוף מוחלט של היהדות. הצ' יונות פתכונת לעקור יהודים במדינות בכל חבר-העמים. הם למצוא מהגרים אל המדינה הנאציאנליסטית והמיליטאריסטית אשר אימצה לעצמה בלי כל הצדקה, את השם הקדוש: ישראל.

הצינונת חתרה תמיד לעקור את היהודים משמירת חוקי אמונתם והציעה במקומם את שתי הקללות. התאומות של נאציאנליסטיאליזם.

2. היהודים מצווים בחוקי הדת שלהם להיות נאמנים למדינה בה הם אזרחים. חוקי התורה החלים על כל היהודים מאמיני התורה מצווים לחיות בשלום ובהרמוניה עם שכניהם ועם חבר-העמים. הם מגנים מעשים ומדיניות של תוקפנות, הנעשים על-ידי אלה שבי ננטאם את שם ישראל לשואו חתיריו את הרעיון של נאציאנליזם שוביניסטי במקום התורה והמורשת האלוהית הניצחית של העם היהודי.

3. ליהודים הנאמנים לאמונתם ומסורתם אין שום קשר לחרם נגד מיפעלים בודדים או עמים שלמים, המהוטל בחסות הצינונות. מטרת המחאות הצינוניות נגד מצב, כביכול, במדינות מסוימות, איננה להביא לשינויים יוויבים, אלא ללבות את התנאים שם עד לנקודה בה יאולצו היהודים לעזוב ולנסוע למדינה הצינונית.

הפוליטיקאים הצינוניים, ושליחיהם אינם מדברים בשם העם היהודי; די למעשה, הקשר הצינוני נגד המסורת והחוק היהודיים הופך את הצינונות, את מהותה וכל פעולותיה, לאויב העיקרי של כל העם היהודי כיום.

נטורי קרתא, רבי ד. כהן

ZIONISM: THE ENEMY OF THE JEWISH PEOPLE

ZIONIST PROPAGANDA — clever, sustained, well-financed —

has succeeded in misleading many Americans, Jews and non-Jews alike.

We, as Jews, therefore find it necessary to declare solemnly:

(1) Jews do not need a state of their own in our time. The very establishment of such a modern "Jewish" state is a grave violation of Jewish tradition and law, as expressed in the Talmud. The greatest rabbis of the past two Jewish generations have condemned Zionism since its inception as a complete falsification of Judaism. Zionism aims at uprooting Jews in countries throughout the world in order to find immigrants for its nationalistic and militaristic state which usurps, without any justification, the holy name of Israel. Zionism has always endeavored to estrange the Jews from their observance of the laws of their faith and has offered instead the twin curses of atheism and National Socialism.

(2) Jews are enjoined by their religious laws to be loyal to the country of which they are citizens.

The laws of the Torah are binding upon all Jews. Torah-true Jews wish to live in peace and harmony with their neighbors and with the community of nations. They deplore acts and policies of violence, carried out by those who—misusing the name of Israel—have substituted the ideal of chauvinistic nationalism for the Torah, the eternal divinely bestowed inheritance of the Jewish people.

(3) Jews, who are loyal to their faith and tradition, have nothing to do with Zionist sponsored boycotts against individual enterprises or against entire nations. Zionist protests against alleged conditions in certain countries are not meant to bring about positive changes but rather to aggravate conditions there to the point where Jews will be forced to leave, presumably for the Zionist state.

ZIONIST POLITICIANS AND THEIR FELLOW TRAVELERS DO NOT SPEAK FOR THE JEWISH PEOPLE: Indeed, the Zionist conspiracy against Jewish tradition and law makes Zionism—and all its activities and entities—the archenemy of the Jewish people today.

NETUREI KARTA—Brooklyn Chapter

663 5th Ave., New York, N.Y. 10022

Rabbi D. Kohn